

**Împreună
pentru
totdeauna**

EROSOP

J.A. Redmerski

Împreună pentru totdeauna

TREI

Traducere din engleză de
Shauki Al-Gareeb

*Pentru toți cei care au avut vreodată un moment de slăbiciune.
N-o să vă doară veșnic, așa că nu îi permiteți să vă domine.*

Andrew

1

Cu câteva luni în urmă, în timp ce stăteam întins pe patul de spital, nu credeam că aveam să mai fiu azi în viață, darămite să mă pregătesc să am un copil și să fiu logodit cu un înger cu gura spurcată. Dar, iată-mă aici. Iată-*ne* aici, eu și Camryn, înfruntând lumea... într-un mod diferit. Lucrurile nu prea au mers așa cum le-am plănuit noi, însă trebuie să ținem cont că asta nu se întâmplă prea des. Și, chiar dacă am putea, noi nu am vrea să le schimbăm.

Ador acest scaun. A fost scaunul preferat al tatălui meu și singurul lucru lăsat de el pe care eu mi-l doream. Bine, am moștenit și un cec destul de consistent, care o vreme ne va asigura un trai decent mie și lui Camryn, și, desigur, am primit și Chevelle-ul, însă scaunul are o valoare sentimentală la fel de mare pentru mine. Ea îl urăște, dar n-ar spune-o în veci, deoarece a aparținut tatălui meu. Nu o pot învinovăți; e vechi, pute și are și o gaură în țesătură din zilele în care tata fuma. Cel puțin, i-am promis că într-o zi voi aduce pe cineva să-l curețe. Și-o voi face. De îndată ce ea se va hotărî dacă

rămânem în Galveston sau ne mutăm în Carolina de Nord. Mie îmi e indiferent, dar am senzația că ea nu spune ce vrea din cauza mea.

Aud apa de la duș oprindu-se și, câteva secunde mai târziu, o lovitură puternică vibrează prin perete. Sar de pe scaun, scăpând telecomanda pe jos în timp ce alerg spre baie. Colțul măsuței de cafea mă împunge al naibii de tare în fluierul piciorului atunci când trec în fugă pe lângă ea.

Deschid ușa de la baie.

— Ce s-a întâmplat?

Camryn clatină din cap spre mine și zâmbește când se apleacă să ridice uscătorul de păr de lângă toaletă, unde acesta căzuse.

Respir ușurat.

— Ești mai paranoic decât mine, râde ea.

Aruncă o privire spre piciorul meu în timp ce mi-l masez cu vârful degetelor. Pune uscătorul de păr înapoi pe masă, vine spre mine și mă sărută pe colțul gurii.

— Se pare că nu eu sunt aia care trebuie să aibă grijă să nu se accidenteze, îmi spune ea zâmbind.

O apuc de umeri și o trag mai aproape de mine, lăsând apoi o mână în jos pentru a-i atinge pântecul rotund. Nu prea zici că-i însărcinată. La patru luni de sarcină, mă gândeam că avea să semene cu un mic hipopotam, dar ce știu eu despre astfel de lucruri?

— Poate c-așa e, spun eu, încercând să-mi ascund roșeața din obraji. Probabil c-ai făcut asta dinadins, ca să vezi cât de repede ajung aici.

Îmi sărută celălalt colț al gurii, iar apoi îmi dă lovitura mortală, sărutându-mă de-a binelea în timp ce își lipește de mine trupul umed și gol. Scot un geamăt, petrecându-mi brațele în jurul ei.

Dar mă retrag înainte să cad în capcana ei necinstită.

— La dracu', femeie, trebuie să încetezi cu asta!

Rânjește.

— Chiar vrei să încetez? mă întreabă cu zâmbetul ăla al ei de „sunt pusă pe rele“.

Mă bagă în sperieți când face asta. Odată, după o conversație în care a zâmbit așa, n-a mai făcut sex cu mine timp de trei zile. Au fost cele mai nașpa trei zile din viața mea.

— Ei bine, nu, spun eu agitat. Vreau să zic, nu acum. În jumătate de oră trebuie să fim la medic.

Sper să fie la fel de excitată pe toată durata sarcinii. Am auzit povești de groază conform cărora unele femei vor sex non-stop, până ce se fac foarte mari, iar apoi, dacă le atingi, se transformă în vrăjitoare care scuipă flăcări.

Treizeci de minute. La dracu'. Aș putea s-o aplec repede peste masa din baie...

Camryn îmi zâmbește, după care trage prosopul de pe bara de la duș și începe să se șteargă.

— Voi fi gata în zece minute, spune ea, făcându-mi semn să ies. Nu uita s-o uzi pe Georgia. Ți-ai găsit telefonul?

— Încă nu, spun eu pornind spre ușă, dar apoi mă opresc și adaug cu subînțeles zâmbind: Ăăă, am putea să...

Îmi închide ușa în nas. Plec de acolo râzând.

Alerg prin apartament, căutându-mi cheile pe sub perne și în cele mai ciudate locuri, găsindu-le într-un sfârșit sub un teanc de plicuri cu reclame, adunat pe barul de la bucătărie. Mă opresc o clipă și ridic un plic anume. Camryn nu mă lasă să-l arunc, pentru că la acesta s-a uitat când i-a dat operatorului de la 911 adresa mea în dimineața când am făcut o criză de față cu ea. Probabil e de părere că acea bucată de hârtie mi-a salvat viața, dar, sincer să fiu, cred că mai degrabă a ajutat-o să înțeleagă ce se întâmpla cu mine. Criza a fost inofensivă. Am avut parte de mult mai multe. La dracu', am avut una când stăteam la hotelul din New Orleans, înainte să fi început să împărțim camera. E inutil să mai spun că nu a fost deloc încântată când i-am povestit în cele din urmă despre asta.

Își face mereu griji că tumoarea va recidiva. Cred că se îngrijează mai tare decât mine.

Dacă se va întâmpla, se va întâmpla și gata. Vom trece împreună prin asta. Mereu vom trece împreună prin orice.

— Iubito, trebuie să mergem! strig eu din camera de zi.

Iese din dormitor îmbrăcată cu o pereche de jeanși cam strâmți și cu un tricou la fel de strâmt. Și pantofi cu tocuri. *Pe bune? Tocuri?*

— O să deformezi căpșorul fetei în jeanșii ăia, spun eu.

— Ba nu, n-am să deformeze capul fetei sau băiețelului, mă contrazice în timp ce își înșfacă poșeta de pe canapea și și-o pune pe umăr. Ești foarte sigur pe tine, dar mai vedem noi.

Mă ia de mână și ieșim din casă, blocând clanța când trântesc ușa în urma noastră.

— Știi sigur că e fată, spun eu încrezător.

— Vrei să punem pariu?

Se uită la mine și îmi zâmbeste.

Pășim în aerul blând de noiembrie și îi deschid portiera, făcându-i semn, cu palma în sus, să intre.

— Ce fel de pariu? întreb eu. Știi că mă dau în vânt după pariuri.

Camryn se strecoară pe scaun, iar eu alerg spre cealaltă parte și mă urc. Sprijinindu-mi mâinile pe volan, îmi întorc capul spre ea și aștept.

Ea îmi zâmbeste și, preț de o clipă, își mușcă ușor buza de jos. Părul ei lung și blond coboară pe umeri, iar ochii ei albaștri strălucesc de încântare.

— Tu ești cel care pare atât de sigur, spune ea într-un târziu. Prin urmare, tu propui pariul, iar eu îl accept sau îl refuz...

Se oprește brusc și ridică degetul spre mine:

— Fără sex! Cred că la capitolul ăsta stai destul de bine.

Gândește-te la ceva...

Flutură din mână în fața ei.

— ... nu știu... la un lucru îndrăzneț sau care să însemne ceva.

Hmmm. Mă aflu într-un impas. Introduc cheia în contact, dar nu o răsucesc.

— OK, dacă e fată, atunci eu îi pun numele, spun cu un zâmbet blând, mândru.

Sprâncenele i se contractă ușor și ridică din bărbie.

— Nu-mi place pariul. Acest lucru e ceva la care ar trebui să contribuim amândoi, nu crezi?

— Da, OK, dar n-ai încredere în mine?

Șovăie.

— Ba da... Am încredere în tine, dar...

— ... dar nu în ceea ce privește numele copilului.

Ridic din sprânceană spre ea, însă o fac în glumă. Ea deja nu mă mai poate privi în ochi și arată de parcă nu s-ar simți în largul ei.

— Ei bine? o îndemn eu.

Camryn își încrucișează brațele și spune:

— Ce nume ți-a trecut prin cap, mai exact?

— Ce te face să crezi c-am ales deja unul?

Răsucesc cheia în contact, iar Chevelle-ul pornește torcând.

Ea îmi zâmbeste arogantă, înclinând capul într-o parte.

— O, mă lași? E clar c-ai ales deja unul, altminteri n-ai mai fi atât de sigur că e fată și n-ai mai face pariuri cu mine, când noi ar trebui să ajungem la ecograf.

Rânjind, îmi întorc privirea și bag schimbătorul de viteze în marșarier.

— Lily, spun eu, și abia reușesc să prind o frântură din privirea lui Camryn în timp ce ieșim cu spatele din parcare. Lily Marybeth Parrish.

Un mic zâmbet i se strecoară pe chip.

— Ca să fiu sinceră, îmi place, spune ea, iar zâmbetul îi devine din ce în ce mai mare. Recunosc, eram cam îngrijorată — de ce Lily?

— Niciun motiv special. Pur și simplu îmi place.

Nu pare prea convinsă. Mijește ochii spre mine, în glumă.

— Vorbesc serios! spun eu răsând. Mă tot gândesc la numele copilului de când mi-ai dat vestea.

Zâmbetul lui Camryn se încălzește și, dacă n-aș fi fost bărbat, mi-aș fi permis să mă înroșesc ca un prostânac.

— În tot timpul ăsta tu te-ai gândit la nume pentru copil?

Pare surprinsă și fericită.

Bine, oricum mă înroșesc.

— Da, recunosc eu. Încă n-am un nume bun în cazul în care e băiat, dar mai avem vreo câteva luni la dispoziție.

Camryn se uită pur și simplu la mine, radiind. Nu știu ce anume îi trece prin minte, dar îmi dau seama că fața mea devine din ce în ce mai roșie în timp ce ea mă privește în felul ăsta.

— Ce e? întreb eu râzând.

Se apleacă peste scaun și ridică mâna, degetele ei întorcându-mi bărbia într-o parte. Iar apoi mă sărută.

— Doamne, cât te iubesc! șoptește ea.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că zâmbetul meu e atât de mare, încât îmi simt pielea de pe chip extrem de întinsă.

— Și eu te iubesc. Acum, pune-ți centura, spun eu, arătându-i-o cu degetul.

Se așază înapoi pe scaun și își introduce centura de siguranță în suport.

În vreme ce ne îndreptăm spre cabinetul doctorului, ne uităm întruna la ceasul din bord. Încă opt minute. Cinci. Trei. Cred că, atunci când intrăm în parcare, gândul ne lovește pe amândoi la fel de tare. În scurt timp vom face cunoștință pentru prima oară cu fiul sau fiica noastră.

Da, în urmă cu câteva luni nu credeam că voi mai fi în viață...

— Așteptarea mă omoară, șoptește Camryn, aplecându-se spre mine.

E atât de ciudat. Să stai în această sală de așteptare, înconjurat de tipe însărcinate. Mi-e oarecum teamă să mă uit în ochii lor. Unele dintre ele au o privire mânioasă. Se pare că toate revistele pentru

bărbați au pe copertă câte un tip într-o barcă, ținând un pește, cu degetul mare băgat în gura lui. Mă prefac că citesc un articol.

— Suntem aici doar de zece minute, îi răspund șoptit și îmi trec palma peste copsa ei, lăsând revista în poală.

— Știu, dar sunt agitată.

Exact când o iau de mână, o asistentă în uniformă roz iese pe o ușă laterală și strigă numele lui Camryn, așa că ne ridicăm și o urmăm.

Mă sprijin de perete în timp ce Camryn se dezbracă și își pune un halat de spital. O necăjesc că i se vede fundul, iar ea se prefacă a fi jignită, dar roșeața din obraji o dă de gol. Ne așezăm și așteptăm. Și mai așteptăm o vreme, până ce o altă asistentă vine și se ocupă de noi. Își spală mâinile la cea mai apropiată chiuvetă.

— Ați băut suficientă apă cu o oră înainte de programare? întrebă asistenta după ce ne salutăm.

— Da, doamnă, spune Camryn.

Îmi dau seama că îi este teamă că ar putea fi ceva în neregulă cu bebelușul și că ecografia va arăta asta. Am încercat să-i spun că totul va fi bine, dar asta nu o liniștește câtuși de puțin.

Se uită la mine din celălalt capăt al încăperii și nu mă pot abține să nu mă ridic și să mă duc lângă ea. Asistenta îi adresează o serie de întrebări în timp ce își pune o pereche de mănuși din latex. O ajut, unde pot, să răspundă la întrebări, deoarece Camryn pare din ce în ce mai îngrijorată cu fiecare secundă care trece și nu vorbește prea mult. O strâng de mână, încercând să o liniștesc.

După ce asistenta întinde acea chestie gelatinoasă pe pânțelele ei, Camryn inspiră adânc.

— Uau, impresionant tatuaj ai acolo, zice asistenta. Probabil că e destul de special dacă ai îndurat să ți se facă unul așa de mare pe coaste.

— Da, în mod sigur e special, spune Camryn, uitându-se la mine zâmbind. E Orfeu. Andrew are cealaltă jumătate. Pe Euridice. Dar e o poveste lungă.

Ridic mândru cămașa pentru a-i arăta asistentei jumătatea mea.

— Impresionant, spune aceasta, privind pe rând ambele tatuaje.

Nu vezi asta în fiecare zi.

Asistenta începe să miște sonda prin gel, arătându-ne capul bebelușului și cotul, și alte părți. Simt cum strânsura lui Camryn pe mâna mea începe să slăbească atunci când asistenta vorbește și zâmbește în timp ce explică faptul că „totul arată bine”. Văd cum chipul lui Camryn trece de la agitație și încețare la ușurare și fericire, iar asta mă face să zâmbesc.

— Așadar, sunteți sigură că nu există niciun motiv de îngrijorare? întrebă Camryn. Sunteți extrem *de sigură*?

Asistenta încuviințează și îmi aruncă o privire fugară.

— Da. Deocamdată nu văd niciun motiv de îngrijorare. Se dezvoltă așa cum trebuie. Mișcările și bătăile inimii sunt normale. Cred că vă puteți relaxa.

Camryn se uită la mine și am o bănuială că ne gândim la același lucru.

Ea o confirmă când asistenta spune:

— Așadar, sunteți curioși cu privire la sexul copilului?

Eu și Camryn nu spunem nimic, ci doar ne uităm unul la celălalt. E atât de frumoasă. Nu pot să cred că e a mea. Nu pot să cred că e însărcinată cu copilul meu.

— Accept pariul, spune Camryn în cele din urmă, luându-mă pe nepregătite.

Îmi zâmbește cu seninătate și mă trage de mână, iar noi ne întoarcem spre asistentă.

— Da, răspunde Camryn. Dacă e posibil acum.

Asistenta mișcă sonda înapoi spre o anumită zonă și se pare că o verifică de două ori înainte să facă anunțul.

— Ei bine, e cam devreme, dar... deocamdată cred că e fetiță, spune aceasta într-un târziu. La aproximativ douăzeci de săptămâni, la următoarea ecografie, vom putea stabili oficial sexul copilului.

Camryn

2

Chiar nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Andrew zâmbind așa. Poate doar în seara aceea din New Orleans, când am cântat cu el pentru prima oară și a fost tare mândru de mine, dar, chiar și așa, nu cred că expresia pe care o are acum pe chip poate fi egalată de ceva. Inima îmi bubuie în piept de încântare, mai ales datorită reacției lui Andrew. Îmi dau seama cât de mult își dorea o fetiță și pot să jur că își dă toată silința ca să nu plângă de față cu asistenta. Sau de față cu mine, că tot veni vorba.

Pe mine nu m-a interesat niciodată dacă este băiat sau fată. Sunt ca toate celelalte mămici însărcinate, care nu își doresc decât ca bebelușul lor să fie sănătos. Totuși, în mintea lui, și Andrew este preocupat de sănătatea bebelușului, nu doar de ce sex va fi acesta. Știu sigur că așa e.

Se apleacă și mă sărută ușor pe buze, ochii săi verzi scânteind de fericire.

— Așadar, Lily rămâne, cad eu de acord și îl mai sărut o dată înainte ca el să se ridice, trecându-mi degetele prin părul său șaten, scurt.

— Drăguț nume, spune asistenta. Dar să aveți pregătit și un nume de băiat, pentru orice eventualitate.

Ea ridică sonda și ne acordă câteva clipe.

Andrew îi spune brusc asistentei:

— Ei bine, dacă acum nu se vede niciun cocoșel la copilul meu, în mod clar e fetiță!

Scot un mic hohot de râs și îmi dau ușor ochii peste cap în fața asistentei. Însă mai haios mi se pare că Andrew vorbea serios. Își întoarce capul într-o parte când observă privirea amuzată de pe chipul meu.

Ne petrecem restul zilei la cumpărături. Nu ne-am putut abține. Am mai pierdut și înainte vremea căscând gura la lucruri pentru bebeluși, dar nu am cumpărat niciodată prea multe, întrucât nu știam dacă trebuia să luăm chestii roz sau albastre și nici nu voiam să sfârșim cu o cameră plină de galben. Și, cu toate că încă există posibilitatea de a fi băiat, am impresia că Andrew e și mai convins acum că e fată, așa că intru și eu în joc și îmi permit să cred asta. Dar el tot nu mă lasă să cumpăr prea multe!

— Mai așteaptă! insistă el când dau să apuc următoarul costumaș de fetițe din raionul pentru nou-născuți. Știi că mama plănuiește o petrecere de bun venit pentru bebeluș, nu-i așa?

— Da, dar putem cumpăra acum câteva lucruri.

Oricum pun costumașul în cărucior.

Andrew aruncă o privire înspre coș, apoi se uită din nou la mine, strângând buzele gânditor.

— Iubito, cred c-ai trecut de mult de câteva.

Are dreptate. Am pus deja haine de vreo nouăzeci de dolari. Ei bine, dacă se va dovedi că e băiat, atunci le voi putea schimba.

Și cam așa se desfășoară restul zilei, până ce ne oprim acasă la mama lui pentru a-i da vestea.

— O, e minunat! spune Marna îmbrățișându-mă. Eu eram sigură că o să fie băiat!

Măinile îmi alunecă de pe brațele Marnei și mă așez cu Andrew la masa din bucătărie, în timp ce Marna se îndreaptă spre frigider. Scoate o carafă de ceai și începe să umple paharele.

— Petrecerea de bun venit va avea loc în februarie, spune Marna de la bar. Am plănuit deja totul. Voi nu trebuie decât să veniți.

Se uită la mine radiind și lasă carafa jos.

— Ți mulțumesc, spun eu.

Ne oferă câte un pahar și apoi trage scaunul gol.

Chiar mi-e dor de casă. Dar îmi place și aici, iar Marna e ca o a doua mamă pentru mine. Încă nu mi-am făcut curaj să-i spun lui Andrew cât de mult mi-e dor de mama *mea* și de Natalie, cât de mult mi-e dor să am o prietenă cu care să pot vorbi vrute și nevrute. Poți fi împreună cu cel mai bun băiat de pe planetă — și, ca să fiu sinceră, sunt —, dar asta nu înseamnă că nu îmi este oarecum dificil să nu am alți prieteni. Am cunoscut aici o fată de vârsta mea, Alana, care locuiește cu soțul ei la un etaj superior, dar mi-am dat seama că nu prea avem nimic în comun. Dacă inventez deja minciuni ca să evit să ies cu ea când mă sună, atunci se prea poate să nu avem deloc ceva în comun.

Însă cred cu adevărat că tristețea mea secretă și dorul de casă, și toate stările sunt cauzate de sarcină. Hormonii mei au luat-o razna. Și mai cred că toate astea au de-a face și cu îngrijorarea. Îmi fac întruna griji. Vreau să zic, îmi făceam și înainte să-l fi cunoscut pe Andrew, dar, acum, că sunt însărcinată, grijile mele s-au înmulțit: Va fi bebelușul sănătos? Voi fi eu o mamă bună? Oare mi-am distrus viața cu... Iată, o fac din nou. La dracu'! Sunt o persoană îngrozitoare. Mă simt extrem de vinovată de fiecare dată când gândul ăla îmi trece prin minte. Iubesc acest bebeluș și n-aș schimba lucrurile nici dacă aș putea, dar nu mă pot abține să nu mă întreb dacă eu... dacă *noi* nu ne-am distrus viețile odată cu sarcina asta atât de timpurie.

— Camryn?

Aud vocea lui Andrew și tresar, abandonându-mi gândurile profunde.

— Ești bine?

Mă forțez să zâmbesc.

— Da, sunt bine. Visam cu ochii deschiși — știi tu, prefer purpuriul în locul rozului.

— Eu am fost cel care i-a dat numele, spune Andrew, așa că tu poți alege culorile pe care le vrei.

Îmi prinde mâna într-a lui. Simplul fapt că știu că îi pasă mult de toate lucrurile astea mă face să zâmbesc.

Marna își ia paharul de la gură și îl pune pe masă.

— Serios? întreabă ea surprinsă. Ați ales deja numele?

Andrew încuviințează.

— Lily Marybeth. Al doilea nume al lui Camryn e Marybeth. Ar trebui să poarte numele mamei ei.

O, Doamne-Dumnezeule, tocmai mi-a topit inima. Nu îl merit.

Marna îmi zâmbeste, cu chipul plin de fericire și de toate celelalte sentimente pe care le-ar putea avea o persoană ca ea. Nu numai că fiul ei a învins boala și a fentat moartea, dar acum mai are și o nepoată pe drum.

— Ei bine, e un nume tare frumos, spune ea. Credeam că Aidan și Michelle aveau să fie primii, dar viața e plină de surprize.

Din felul în care o spune, am senzația că ascunde ceva, iar Andrew observă și el.

— S-a întâmplat ceva cu Aidan și Michelle? întreabă Andrew, luând o gură de ceai.

— Doar că sunt căsătoriți, răspunde ea. N-am văzut niciodată o căsnicie fără probleme, iar ei sunt împreună de mult timp.

— Câți ani? întreb eu.

— Sunt căsătoriți doar de cinci ani, spune Marna. Dar sunt împreună de vreo nouă ani, cred.

Scutură din cap în timp ce meditează la asta, bucuroasă că încă o ține memoria.

— Probabil că Aidan e vinovatul, zice Andrew. Eu, unul, n-aș vrea să fiu căsătorit cu el.

Râde.

— Da, asta ar fi ciudat, îl aprob eu, strâmbând din nas.

— Ei bine, Michelle n-o să poată veni la petrecerea de bun venit, spune Marna. Are câteva conferințe la care trebuie să participe în

decembrie și pur și simplu n-are cum să includă și petrecerea asta în programul ei, mai ales că e atât de departe. Dar probabil că va trimite cele mai frumoase cadouri.

Marna îmi zâmbeste dulce.

Încuviințez din cap și mai iau o gură de ceai, însă mintea mea a luat-o din nou pe arătură și nu o pot opri. Mă gândesc întruna la ceea ce a spus puțin mai devreme, că nu există căsnicie fără probleme. Și îngrijorarea mă cuprinde din nou.

— Camryn, ziua ta e pe opt decembrie, nu-i așa?

Clipesc de câteva ori pentru a-mi reveni.

— A... da. Marele douăzeci și unu.

— Ei bine, atunci se pare că mai am încă o petrecere de organizat.

— O, nu, nu trebuie să faci asta.

Dă din mână de parcă aș fi spus ceva ridicol, iar Andrew se reazemă de spătar cu un zâmbet ridicol pe chip.

Cedez, întrucât știu că nu are rost să te pui cu Marna.

O oră mai târziu ne îndreptăm spre casă, iar afară deja s-a întunecat. Sunt extrem de obosită după toată alergătura și toate veștile bune legate de Lily.

Lily. Nu pot să cred că voi deveni mamă. Un zâmbet mi se lățește pe chip în timp ce intru în camera de zi. Îmi las poșeta pe măsuta de cafea și mă prăbușesc în mijlocul canapelei, scoțându-mi pantofii. Însă nu durează mult până când Andrew se așază lângă mine cu acea privire atotștiutoare pe chipul lui frumos.

Poate că am putut s-o fraieresc pe Marna, însă trebuia să știu că pe el nu îl puteam păcăli.

Andrew

3

O iau pe Camryn în brațe și o trag spre mine. Stăm acolo împreună, eu cu brațele petrecute în jurul ei și cu bărbia cuibărită în curbura gâtului ei. Știu că o preocupă ceva. Simt asta, dar mi-e oarecum teamă să o întreb.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu până la urmă, ținându-mi respirația.

Se întoarce să se uite în ochii mei, care sunt plini de îngrijorare.

— Pur și simplu mi-e teamă.

— De ce anume ți-e teamă?

Face o pauză, lăsându-și privirea să cutreiere prin cameră, până ce se fixează într-un anumit punct din fața ei.

— De toate, răspunde ea.

Ridic mâna și îi întorc bărbia spre mine.

— Camryn, poți să-mi spui orice. Știi asta, nu?

Ochii ei albaștri se umplu de lacrimi, dar nu le dă voie să curgă.

— Eu... ei bine, nu vreau ca noi să sfârșim precum... ei bine, precum o mulțime de oameni.

Of, știu încotro se îndreaptă discuția asta. O apuc de talie și îi întorc trupul, astfel încât acum stă cu fața spre mine și cu picioarele încolăcite în jurul meu.

— Uită-te la mine, îi spun, luând-o de ambele mâini. N-o să sfârșim ca toți ceilalți. Vrei să știi de ce sunt atât de sigur?

Nu-mi răspunde, dar nici nu e nevoie s-o facă. Știu că ea vrea să continui. O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar eu ridic mâna și i-o șterg.

— N-o să ajungem așa, pentru că ambii suntem conștienți de asta, încep eu. Pentru că destinul ne-a făcut să ne întâlnim în acel autobuz în Kansas și pentru că amândoi știm ce vrem de la viață. Poate că nu avem detaliile scrise pe hârtie — nici nu avem nevoie de așa ceva —, dar amândoi știm încotro *nu* ne dorim să mergem.

Tac o clipă, după care spun:

— Încă putem călători prin lume. Pur și simplu, va trebui să amânăm puțin asta. Și, între timp, trăim așa cum vrem noi. Fără rahaturile alea monotone ale vieții de zi cu zi.

Primesc un mic zâmbet din partea ei.

— Mai exact, cum putem evita asta? întrebă ea, încrucișându-și brațele la piept și zâmbindu-mi arogantă.

Iat-o pe Camryn cea jucăușă și încrezută pe care o cunosc și o iubesc.

O mângâi pe coapse, după care îi răspund:

— Dacă vrei să lucrezi, poți să lucrezi. Nu-mi pasă dacă vrei să întorci burgeri pe grătar sau să măтури rahați la grădina zoologică. Însă în clipa în care te sature de toate astea sau simți că ele devin parte din viața ta, spune naibii stop și pleacă. Și, dacă îți dorești să stai și să nu faci nimic, poți să faci asta, așa cum ți-am mai spus. Știi că voi avea grijă de tine orice s-ar întâmpla.

Realizez ce urmează, așa că mă pregătesc sufletește. Și, evident, Camryn mârâie și începe să mă certe:

— S-o crezi tu c-am să stau degeaba și-am să te las să ai grijă de mine.

E atât de sexy când își impune independența.